

Ուժեղ մնալ հալածանքի մեջ

Ուրացությունը Կիրթլենդում. Եկեղեցու ղեկավարներին հավատարմորեն հետևելու կարիքը

1837 թվականին Օհայո նահանգի Կիրթլենդ քաղաքի Սրբերը ունեցան որոշ ֆինանսական խնդիրներ: Որպեսզի օգնեին Սրբերին ավելի ինքնուրույն լինել իրենց ֆինանսական հարցերում, Ջոզեֆ Սմիթը և Եկեղեցու այլ ղեկավարներ հիմնեցին բանկի նման մի ընկերություն և կոչեցին այն Կիրթլենդի Ապահովագրական Միություն: Այս ժամանակահատվածում լայն տարածում գտած տնտեսական ճգնաժամի հետևանքով շատ բանկեր փակվեցին ողջ Միացյալ Նահանգներով մեկ: 1837 թվականի աշնանը Կիրթլենդի Ապահովագրական Միությունը նույնպես փակվեց: Երկու հարյուր ավանդատուներ բանկում կորցրեցին գրեթե ամեն ինչ. Ջոզեֆ Սմիթը կրեց ամենամեծ վնասը: Չնայած Կիրթլենդի Ապահովագրական Միությունը չէր ֆինանսավորվում Եկեղեցու կողմից, որոշ Սրբեր այն համարում էին Եկեղեցու բանկ կամ Մարգարեի բանկ և իրենց ֆինանսական խնդիրների համար մեղադրում էին Ջոզեֆ Սմիթին: Ոմանք նույնիսկ սկսեցին կոչել նրան ընկած մարգարե: Սակայն, չնայած բանկը փակվեց, շատերը, ովքեր գումար էին կորցրել, շարունակեցին հավատալ և հավատարիմ մնացին Մարգարեին:

Ուրացության և թերություններ գտնելու ոգին սկսեց տարածվել Սրբերից շատերի մեջ: Մինչև 1838 թվականի հունիսը մոտավորապես 200 - 300 ուրացյալներ հեռացան Եկեղեցուց՝ ներառյալ չորս Առաքյալներ, Մորմոնի Գրքի Երեք Վկաները և Առաջին Նախագահության անդամներից մեկը: Այնուամենայնիվ, Սրբերի մեծամասնությունը փորձության այս պահին արձագանքեցին հավատքով՝ ճիշտ ինչպես Բրիգամ Յանգն արեց: Տերն ամրացրեց նրանց, և նրանք հավատարիմ մնացին իրենց վկայություններին: Նրանցից մի քանիսը, ովքեր հեռացել էին Եկեղեցուց ուրացության այս ժամանակահատվածում, ավելի ուշ վերադարձան և պահանջեցին, որ իրենք կրկին միանային Տիրոջ Եկեղեցուն: Նրանց մեջ էին Օլիվեր Զաուդերին, Մարտին Հարրիսը, Լյուք Ջոնսոնը և Ֆրեդերիկ Գ. Վիլյամսը:

Կիրթլենդի այս պայքարի ընթացքում մի քանի ուրացյալներ փորձեցին սպանել Ջոզեֆ Սմիթին: Նախագահությանը վերջը չոգու կողմից՝ նա և Սիդնի Ռիգդոնը հեռացան 1838 թվականի հունվարի 12-ի գիշերը: Օրեր շարունակ նրանք հետապնդվեցին իրենց թշնամիների կողմից, սակայն Տերը պաշտպանեց նրանց: Իրենց ընտանիքների հետ նրանք ժամանեցին Ֆար Վեստ՝ Միսսուրի, 1838 թվականի մարտի 14-ին:

Խմբով քննարկեք հետևյալ հարցերը.

- Ի՞նչ սկզբունքներ կարող ենք մենք սովորել այս իրադարձություններից այն մասին, թե ինչպես արձագանքել հալածանքին մեր կյանքում: Ի՞նչ սկզբունքներ կարող ենք մենք սովորել այս իրադարձություններից այն մասին, թե ինչպես արձագանքել Եկեղեցու դեմ ուղղված հալածանքին:
- Ի՞նչ կարող ենք մենք անել, որպեսզի հավատարիմ մնանք Եկեղեցու ղեկավարներին, չնայած կարող ենք լսել, թե ինչպես են ուրիշները քննադատում նրանց:
- Ինչպե՞ս եք դուք օրհնվել մարգարեին հետևելու արդյունքում:

Հալածանք չյուսիսային Միսսուրիում. սովորել պատվով դիմանալ հալածանքներին

1837 և 1838 թվականներին Եկեղեցու որոշ դժգոհ և հեռացված անդամներ, ովքեր ապրում էին Սրբերի մեջ Ֆար Վեստում, սկսեցին դատական գործ հարուցել Եկեղեցու և դրա ղեկավարների դեմ և մեղադրել Եկեղեցուն: 1838 թվականի հունիսին Սիդնի Ռիգդոնը բորբոքված ելույթ ունեցավ, որը հայտնի դարձավ որպես «Աղի Քարոզ»: Նա վկայակոչեց Մատթեոս Ե. 13 հատվածը և ասաց, որ եթե աղը կորցնում է իր համը, այն պիտանի չէ ոչ մի բանի համար և պետք է դուրս նետվի, ակնարկելով, որ նրանք, ովքեր հեռացել էին Եկեղեցուց, պետք է վտարվեին Սրբերի միջից: Երկու շաբաթ անց՝ հուլիսի 4-ին, Սիդնի Ռիգդոնը ելույթ ունեցավ, որի ժամանակ նա խոստացավ, որ Սրբերը կպաշտպանեն իրենք իրենց, եթե նույնիսկ այն վերածվի «բնաջնջման պատերազմի»: Չնայած թվում էր, այս երկու ելույթներն էլ հակասում էին «խաղաղության կոչ» անելու Տիրոջ հրահանգին, (Վևու 105.38), երկու ելույթներն էլ տպագրվեցին և մեծ ահազանգ դարձան ոչ Վերջին Օրերի Սրբերի համար:

Այս ընթացքում Սամսոն Ավարդ անունով մի նորադարձ գաղտնի երդում տվեց նրանց, ովքեր կմիանային իրեն՝ կազմավորելու կողոպտիչների մի խումբ, որը կոչվելու էր Դանիթես: Ավարդը հրամայեց նրանց կողոպտել ու թալանել միսսուրիացիներին, ասելով, որ սա կօգնի կառուցելու Աստծո թագավորությունը: Ավարդը համոզել էր իրեն հետևողներին, որ իր հրահանգները գալիս էին Առաջին Նախագահությունից: Հետագայում ճշմարտությունը բացահայտվեց, և Ավարդը Եկեղեցուց հեռացվեց: Ավարդի գործողությունները մեծ վնաս հասցրին Եկեղեցու համբավին և նպաստեցին, որ Մարգարեին բանտարկեին Լիբերթի բանտում:

Եկեղեցու որոշ անդամների և Միսսուրիի ոստիկանության միջև 1838 թվականի հոկտեմբերին կայացած բախման արդյունքում յուրաքանչյուր կողմից եղան մի քանի զոհեր: Բախման վերաբերյալ չափազանցված զեկույցներ հասան Լիլբուրն Վ. Բոգսին՝ Միսսուրիի նահանգի նահանգապետին, ով այդ ժամանակ հանդես եկավ պաշտոնական հայտարարությամբ, որը հայտնի դարձավ որպես բնաջնջման հրաման. «Մորմոններին պետք է վերաբերվել որպես թշնամիների, և նրանք պետք է բնաջնջվեն կամ քշվեն նահանգից, եթե դա անհրաժեշտ է հասարակության բարօրության համար» (*History of the Church*, 3.175): Շուտով \$ար Վեստ քաղաքը շրջապատվեց ոստիկաններով, ովքեր զերակշռում էին Սրբերին՝ հինգը մեկի հարաբերությամբ: Ջոզեֆ Սմիթը և Եկեղեցու այլ ղեկավարներ փակվեցին Լիբերթի բան-

տում, որտեղ նրանք մնացին ողջ ձմեռ: Սրբերի մնացած մասին ստիպեցին հեռանալ նահանգից:

Խմբով քննարկեք հետևյալ հարցերը.

- Ի՞նչ սկզբունքներ կարող ենք մենք սովորել այս իրադարձություններից, որոնք կարող են օգնել մեզ ավելի լավ դիմանալ հալածանքին:
- Ինչո՞ւ է կարևոր, որ մեզանից յուրաքանչյուրը հետևի Փրկիչի օրինակին ճգնաժամի կամ հալածանքի պահերին: Ի՞նչ պատահեց հյուսիսային Միսսուրիում, երբ որոշ Սրբեր չարեցին դա:
- Ե՞րբ եք դուք տեսել, որ մեկի խոսքերը կամ գործերը ներգործեն մեկ ուրիշի վրա՝ Եկեղեցու հանդեպ դրական վերաբերմունք ձևավորելու համար:

